

פרשת צו

אשר יזה עליה תכבס במקום קדוש... בכלי נחושת... ושטף במים (ו, כ-כא)

ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדוש. וכלי חרש אשר תבושל בו ישבר ואם בכלי נחושת בושלה ומורק ושטף במים

תמוה, למה בכיבוס הבגד נאמר שצריך להיות "במקום קדוש" וזאת משום שנבלע בו הדם, ואילו בכלים לא נאמר שתהיה השבירה והמריקה במקום קדוש דוקא אף כי באמת הדין כן.

ונראה דהנה ביאר הרמב"ן כאן, שהחמיר הכתוב בדם הנבלע בבגד לעשותו כאשר היה קודם הזיה כדי שלא יצא חוץ לקלעים, וכבר נתבאר באור שמח (בית הבחירה פ"ו) במה שאמרו (זבחים נו) שלשכות הבנויות במקום חול ויש להם פתח פתוח לקודש, דרשאים לאכול שם קדשי קדשים שנאמר (לעיל פסוק ט) "בחצר אהל מועד יאכלוה" דאף אלו הם כחצר, מ"מ לענין דם ההזיה אם יצא מקודש ללשכות אלו הדם נפסל משום "יוצא".

ולפ"ז כיון שהכיבוס צריך להיות במקום הראוי קודם ההזיה, לכן בהכרח שיהיה בתוך חלל העזרה מקום ששוחטין בו הקדשים, ולא תוך לשכות הבנויות בחול. ולכן כתיב "תכבס במקום קדוש" דהיינו דוקא שם ולאפוקי לשכות הנ"ל שאסור לכבס שם דנפסל משום יוצא חוץ לקלעים.

ואולם, כלים של חרס ונחושת שבישלו בתוכם בשר הקודש, צריך שתהיה שבירתן וטהרתם במקום שראויין לאכול, וכיון שראויין ליאכל בלשכות הללו שוב גם מריקתן יכולה ליעשות שם, ולכן לא כתיב התם "במקום קדוש", כי יכולים שפיר לטהרם גם בחצר אהל מועד

מקור: משך חכמה